

Hitte

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:

Verlangen

Lust

Hitte

Droom

Audrey Carlan

Hitte

San Francisco en Montreal

ISBN 978-90-225-9079-9

ISBN 978-94-023-1534-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titels: *International Guy 5: San Francisco* en *International Guy 6: Montreal*

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: ZERO Media GmbH, bewerkt door Baqap

Omslagbeeld: FinePic, München

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 by Audrey Carlan, originally published by Montlake Romance

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

SAN FRANCISCO

*Voor mijn bazige bèta, Tracey Wilson Vuolo.
San Francisco is voor jou.*

*Ik heb het gevoel dat daar een vriendschap voor het leven is gesloten,
tussen vrouwen uit verschillende delen van het land
die werden verenigd door hun liefde voor lezen.*

Ik voel me vereerd dat ik daar getuige van mocht zijn.

1

‘Whisky, puur. Twee vingers.’ Ik hoor de stem van Royce als een rollende donder in de verte terwijl ik me langs andere eersteklaspassagiers wring om op de lege stoel naast mijn zakenpartner plaats te nemen. ‘Kijk eens wie er op de valreep komt aanzetten.’ Hij trekt vragend een wenkbrauw op.

Ik glimlach naar de stewardess die net zijn bestelling voor een drankje geeft opgenomen. ‘Een biertje, graag. Hebt u Sierra Nevada?’

‘Jazeker. Komt eraan.’ De knappe slanke vrouw glimlacht en loopt terug naar de galley.

‘Ja, ik was bijna te laat, dat weet ik, maar ik ben er wel.’ Ik leg mijn aktetas in het bagagevak boven onze hoofden, trek mijn jasje uit en hang dat aan de haak naast mijn stoel.

Royce legt zijn handen op zijn buik en vlecht zijn vingers door elkaar. ‘Ik was al bang dat je me liet stikken. Je had twee dagen geleden al terug moeten zijn.’ Zijn lippen krullen even om ten teken dat hij niet echt kwaad op me is, maar me wel even wil stangen.

Ik draai me een klein stukje om op mijn stoel. ‘Ik kon het ook niet helpen. Na dat interview dat Skyler en ik een paar dagen geleden op de set hebben gegeven is het een gekkenhuis. Tracey stelde voor om een ritje door de stad te maken, zodat de pers nog wat mooie plaatjes kon schieten. Dat moest de druk op het kantoor van Mannen van de Wereld verminderen.’

Royce knikt. ‘Dat is dan gelukt. Het is vast lastig, zo’n wereldberoemde vriendin. Het is onvermijdelijk dat iedereen iets van jullie wil.’

Onvermijdelijk. Zijn woorden raken me als een naderend noodweer, compleet met een rommelende donder die een fikse bui aankondigt. Een vriendin als Skyler, dat is bijna ondenkbaar voor een doodgewone jongen zoals ik. Over zulke stelletjes worden films gemaakt. Sterker nog, zij speelt de hoofdrol in zulke films. Wat zou mijn rol zijn? Die van de held die het meisje krijgt of die van de jongen die wordt ingeruild voor een vent die beter bij haar manier van leven past?

Ik verdring die irritante gedachten en richt me op het hier en nu. ‘Tja, ze wil mij en ik wil haar. Dat is het enige wat ertoe doet.’ Ik lach fijntjes en hij schudt zijn hoofd. ‘Bovendien ben ik er nu en vertrekken we op tijd naar Californië. Vertel me eens wat meer over onze cliënte. Ze heet toch Rochelle?’

Zodra ik die vraag heb gesteld begint Royce dromerig te glimlachen. Shit. Zoals ik na ons babbeltje van vorige week al vermoedde: hij is nu al verkikkerd op die dame.

Dat is niet de bedoeling. Zeker niet omdat we zijn ingehuurd om een man voor haar te vinden.

‘Uitstekende zakenvrouw, erg aantrekkelijk, intelligent. Wat zij met cijfers doet, dat is niet te geloven, ze is een kei in analyseren. En ik heb verstand van cijfers, die liegen niet. Die vrouw heeft het zeldzame talent om schommelingen in de markt en winst en verlies aan te voelen. Dat maakt haar een van de knapste financiële koppen in deze sector.’

‘Dus je zou haar meteen je geld toevertrouwen?’ Eens kijken of hij hapt.

Royce recht zijn rug en schudt zijn jasje uit. ‘Ik heb ongelooflijk veel respect voor haar vaardigheden. Wat zij doet is pure kunst.’

‘O ja? Kunst?’ Ik leun lachend achterover in de comfortabele stoel.

‘Ja. Er zijn niet veel mensen die dat haar nadoen, zeker niet op zo’n jonge leeftijd.’

‘O nee? Hoe oud is mevrouw Renner?’

Hij hoeft niet eens naar haar dossier te kijken. ‘Achtentwintig.’

‘Je hebt haar leeftijd onthouden.’

Royce fronst. ‘Ik heb mijn huiswerk gedaan. Dat kan ik van jou niet zeggen.’

‘Klopt, maar ik heb in het vliegtuig vanuit New York wel haar dossier doorgelezen. Al kon ik me haar leeftijd niet herinneren. Wanneer wordt ze negentwintig?’

‘In december, op...’ begint hij zonder nadenken, maar dan beseft hij dat hij in mijn val is gelopen. Hij perst zijn lippen op elkaar en kijkt uit het raampje, alsof het asfalt van de startbaan uitermate boeiend is.

‘Broer...’

Royce steekt een hand op. ‘Ik heb een goed geheugen. Daar moet je verder niets achter zoeken.’

Ik schud mijn hoofd en wil opmerken dat hij wel erg veel weet over deze mevrouw Renner, maar dan komt de stewardess onze drankjes brengen.

‘Alstublieft,’ zegt ze tegen ons. ‘Maakt u uw gordels maar vast, we kunnen elk moment opstijgen.’

‘Dank u.’ Ik glimlach naar de efficiënte vrouw. Ze is knap en lang, maar een tikje aan de magere kant. Geen duidelijke rondingen. Qua sexy uitstraling scoort ze bij mij een zes à zeven, maar ze kan vast nog wel een man strikken die zelf een vijf is en die haar op een voetstuk zal zetten.

Ik neem een slokje van mijn koude bier en geniet van de hoppige smaak. Ondertussen vraag ik me af hoe ik het beste het onderwerp ‘wat gaat er precies in Royce om?’ kan aansnijden.

‘Hoor eens, Roy...’

‘Park, broer, met alle respect: het is niet aan jou om me te vertellen wat ik wel en niet moet doen. Niet terwijl je zelf, en niet voor het eerst, het bed deelt met een cliënte. Ik wil er eerlijk gezegd niks over horen.’ Hij zet zijn glas aan zijn lippen en draait zich half om naar het raampje.

Ik weet als geen ander dat je Roy niet onder druk moet zetten als hij zich al in een hoek gedreven voelt. Dan komt de vechter in hem naar boven. Aan de andere kant, ik zou een slechte vriend zijn als ik zou verzwijgen wat mijn intuïtie me vertelt.

Daarom gooi ik het over een andere boeg. ‘Het is oké, man. Ik ben blij dat we weer een samen een klus hebben. Zin om me te laten zien welk profiel je voor haar hebt opgesteld?’

Na een kort knikje zet Royce zijn glas op de leuning tussen ons zin, zodat hij een blauwe dossiermap uit zijn aktetas kan pakken. Hij legt hem op zijn schoot en slaat hem open.

‘We hebben het meeste al ingevuld. Goed opgeleid, bemiddeld, woont in de stad. Heeft niet veel familie. Haar werk is haar leven. Ze wil dolgraag kinderen aan wie ze ooit haar bedrijf kan nalaten.’

‘Ik ken een vent die net zo is,’ zeg ik grinnikend.

Royce kijkt me even aan, en godzijdank, hij heeft weer die pret-oogjes die ik zo goed van hem ken. Dat is mooi, want geloof me, met hem wil je geen ruzie krijgen.

Met een spottend lachje vervolgt hij: ‘Ze woont alleen, in een pent-house in hartje stad.’

Dat is het dubbele aan Royce. Hij heeft een huis met drie slaapkamers en een voor- en achtertuin waarin hij elk weekend zonder uitzondering het gras maait. Naar eigen zeggen omdat hij niet wil dat de burens gaan zeuren, maar ik denk dat hij zo’n keurig biljartlaken zelf mooi vindt. Hij is erg trots op wat hij ondanks alle tegenslagen in zijn leven heeft bereikt.

‘Een penthouse, toe maar. Dat is heel iets anders dan dat huisje-boompje-beestje dat jouw ideaal is.’ Ik wil zeker weten dat Royce haar alleen maar lichamelijk aantrekkelijk vindt, meer niet.

‘Zit je nu te vissen, Park?’ Zijn gezicht verraadt helemaal niets.

‘Ik vraag me af of ik te ver ben gegaan en hem kwaad heb gemaakt. ‘Nee, hoor. Het viel me gewoon op.’

Hij pakt zijn glas om een flinke slok te nemen en wijst dan met zijn vinger langs het glas naar me. ‘En waar woont jouw vriendinnetje ook alweer?’ Nu klinkt zijn stem dieper en hoor ik een zweem van verontwaardiging.

Verdorie, ik deed zo mijn best om Roy in een hoek te drijven dat ik niet doorhad dat ik zelf ook in de val liep.

‘Op een uurtje vliegen van Boston, en als ik het me goed herinner, heeft ze ook een chic penthouse,’ gaat hij verder.

Hij heeft helemaal gelijk. Ik steek met een gebaar van overgave mijn handen omhoog. ‘Ja ja, jij wint. Skyler en ik hebben een weliswaar een relatie op afstand, maar bij ons zit er geen vierduizend kilometer tussen.’

Royce wil weer iets zeggen, maar ik ben hem voor. ‘En... ze is gek op Boston. Voor haar werk maakt het niet uit waar ze woont en ik zou mijn bedrijf en mijn familie nooit in de steek laten. Jij wel?’

Zijn antwoord blijft uit. De stilte voelt om een of andere reden geladen. Hier zitten we dan, twee mannen die hun toekomst onder de loep nemen en het over vrouwen hebben die, in elk geval op het eerste gezicht, perfect lijken. En toch hebben we allebei de nodige hindernissen te overwinnen.

Mijn relatie met Skyler maakt me zielsgelukkig. We zien elkaar niet vaak, maar als dat zo is, lachen we veel, hebben we geweldige seks en voeren we goede gesprekken over de toekomst. Ze is een vrouw met wie ik niet alleen mijn dag kan delen, maar ook mijn dromen en verwachtingen. En ze kan uitstekend met mijn moeder en mijn beste

vrienden opschieten. Skyler past in mijn wereldje, op een manier die ik nooit voor mogelijk had gehouden.

Door ervaringen uit het verleden geloofde ik dat een relatie gebaseerd op vertrouwen en wederzijdse genegenheid er voor mij niet meer in zat, maar Skyler heeft het verlangen naar zo'n verbintenis opnieuw in me gewekt.

Zoen voor zoen.

Met telkens weer een omhelzing.

Door me beloftes toe te fluisteren.

Ze heeft me laten zien dat de mogelijkheden oneindig zijn en ik wil dolgraag onderzoeken wat er voor ons allemaal in het verschiet ligt. En ik gun Royce hetzelfde. Hij verdient het om gelukkig te worden, en als zelfbenoemde broers hebben we de taak om elkaar te helpen bij het vinden van ons geluk. Ik voel me verantwoordelijk voor hem, ik wil er zeker van zijn dat hij geen beslissingen neemt op basis van louter lust, maar op basis van oprechte verbondenheid. Dat hij voor iemand kiest die echt bij hem past. Sinds ik met Skyler samen ben, weet ik hoe zo'n relatie eruitziet.

Royce leunt achterover in zijn stoel en kijkt uit het raampje. Zonder mij aan te kijken zegt hij: 'Als het om de juiste vrouw gaat sluit ik niets uit.'

Het kantoor van Rochelle Renner valt op door de klare lijnen en smaakvolle, kleurige accenten. De receptie bestaat uit een strakke balie in wit en chroom met aan de uiteinden vazen met paarse orchideeën in volle bloei.

We lopen naar de balie en worden begroet door een broodmagere en vrij kleine zwarte vrouw die is gekleed in een perfect passend donkerblauw rokje, een witte zijden blouse en een stel beige pumps. Haar zwarte haar is samengebonden in een lage staart.

'Goedendag, dametje,' zegt Royce, die daarmee de charmeknop denkt open te draaien.

‘Dametje?’ herhaalt ze.

Ik werp Royce een snelle blik toe en steek mijn hand uit. ‘Ik ben meneer Ellis en dit is mijn partner, meneer Sterling. We zijn van Mannen van de Wereld en hebben een afspraak met Rochelle.’

‘Ze zit momenteel aan de telefoon...’ begint ze op verveelde toon, maar dan lichten haar ogen opeens op als de kaarsjes op een verjaardagstaart. ‘U bent van het team dat haar gaat helpen om een man te vinden! Godzijdank! Halleluja!’ Haar plotselinge opwinding is bijna tastbaar. Ze stapt achter de balie vandaan om ons de hand te kunnen schudden en zegt: ‘Ik was al bang dat ze van gedachten zou veranderen en u zou afbellen. Hoelang blijft u hier? Ik ga morgen op vakantie. Ik moet mijn vakantiedagen nu opnemen, anders ben ik ze volgens hare hoogheid kwijt.’

‘Oeps,’ fluistert Royce zacht.

Het is nogal ongewoon dat een assistente zo ongedwongen en vrijuit babbelt. Als Wendy dit zou doen stond ze meteen op straat.

‘Dit is geweldig. Dit is helemaal geweldig. Nu staat niets me meer in de weg.’ De vrouw trekt een blij gezicht.

Royce neemt fronsend plaats in het zitje dat bedoeld is voor wachtende bezoekers. ‘Mag ik vragen wie u precies bent?’

Ze maakt een gebaar. ‘Ik ben nu nog niet belangrijk, maar als Rochelle niet langer op de markt is, gaat dat zeker veranderen. Dan trek ik geheid zijn aandacht.’ Ze is zo enthousiast dat ze begint te stralen.

Ze loopt terug naar de balie en begint een stapel papieren recht te leggen. Ik loop naar haar toe en leun tegen de zijkant van het meubel. ‘Ik neem aan dat u de receptioniste bent?’

‘Ja, meneer. Helen Humphrey.’

‘En hoelang werkt u al voor mevrouw Renner?’ Ik glimlach ontspannen, maar deze magere vrouw geeft me een vreemd gevoel. Haar lichaamstaal is gespannen en haar woordkeuze en manier van spreken zijn ongewoon.

‘Al eeuwen.’ Opeens spert ze haar ogen open, alsof ze iets belangrijks is vergeten. ‘Wilt u soms een kopje koffie? U hebt vast het nodige met mevrouw Renner te bespreken als u een man voor haar gaat zoeken.’ Ze beweegt even haar vinger heen en weer. ‘Ook al zit de perfecte man vlak voor haar neus – wat haar natuurlijk niet opvalt. Ze heeft het veel te druk met werken, werken, werken.’ Ze maakt een afkeurend geluidje en schudt haar hoofd.

‘Vindt u dat uw bazin te veel werkt, mevrouw Humphrey?’

‘Mm-hmm. En ze laat ons ook te hard werken.’ Ze steekt verdedigend haar kin naar voren. ‘Dit wordt helemaal geweldig. Een week vrij, lekker in de zon...’ Ze loopt naar een barretje in de hoek waar een glanzende espressomachine staat en giet water uit een kan in het apparaat. Ondertussen hoor ik haar mompelen: ‘En als ik terugkom, is mevrouw de draak uit beeld verdwenen. Poef!’ Ze draait zich op haar puntige hakken om.

Mevrouw de draak? Nou, deze vrouw heeft echt geen hoge pet op van haar werkgeefster.

‘Als u nog iets nodig hebt, het maakt niet uit wat, dan moet u het laten weten, oké? Dan regel ik dat voor u. De vipbehandeling.’ Helen loopt met een brede lach terug naar haar plekje aan de balie. ‘O, ze is klaar met telefoneren. Komt u maar mee.’

Ze loopt voor ons uit langs talloze werkkamers waar mensen in chique pakken en keurige werkkleding druk bezig zijn. Uiteindelijk komen we aan bij een grote witte deur met aan weerszijden ramen. Helen klopt snel aan en doet de deur open voordat er iemand ‘Binnen’ heeft kunnen zeggen.

Terwijl ze de deur voor ons openhoudt, stelt ze ons voor. ‘Mevrouw Renner, uw afspraak van elf uur. De heren Sterling en Ellis van Mannen van de Wereld.’

Ik loop als eerste naar binnen, maar nog voordat ik bij onze nieuwe cliënte aankom, heeft Royce me al ingehaald en steekt hij zijn

hand naar mevrouw Renner uit. Ik kijk toe en weet precies wat er hier gebeurt.

Rochelle Renner is oogverblindend. Ze is lang, minstens een meter vijfenzeventig, en lijkt door de naaldhakken van haar kniehoge laarzen nog langer. Ze draagt een superstrak rokje van zwart leer met felblauw stiksel langs de zijnaden. Ook haar mouwloze blouse, die bij de kraag met een uitdagend strikje sluit, is felblauw. Die benadrukt haar figuur, maar laat tegelijkertijd nog genoeg te raden over.

‘Mevrouw Renner, wat fijn dat we eindelijk persoonlijk kunnen kennismaken.’ Royce draait de charmeknop nu echt open en lacht zo breeduit dat je zijn regelmatige witte tanden ziet. Er is me verteld dat de dames na één blik op die lach al week worden.

Mevrouw Renner lacht op haar beurt ook een prachtig gebit bloot en blijft hem de hele tijd strak aankijken. ‘Insgelijks, meneer Sterling. En ik herken uw diepe stem van onze telefoongesprekken.’ Een lichte bloos kleurt haar wangen.

O jee.

Voelde Bo zich ook zo toen ik Sophie voor de eerste keer zag? Misschien moeten we toch een nieuwe regel instellen: geen geflikflooï met cliëntes. Nu ik dat denk, voel ik het prikken in mijn slapen. Dat zou wel erg hypocriet zijn. Ik kan me moeilijk afvragen hoe ik moet voorkomen dat deze trein het station verlaat terwijl ik zelf al in twee andere treinen ben gestapt, waarvan er eentje me naar de vrouw van mijn dromen heeft gebracht. Wie ben ik om tegen Roy te zeggen dat hij zich moet inhouden?

Royce blijft haar hand schudden en maakt geen aanstalten om haar snel los te laten. Dat is voor mij een teken om me ook maar eens voor te stellen.

‘En ik ben Parker Ellis. We zijn blij dat we hier zijn om u te helpen met uw... situatie.’ Ik laat dat woord over mijn tong rollen, maar echt goed klinkt het niet.

Eindelijk trekt ze haar hand terug uit die van Royce, zodat ze de mijne kan schudden, en dan gebaart ze dat we mogen plaatsnemen op de twee stoelen tegenover haar bureau. Ze gaat zitten, plant haar ellebogen op het glazen bureaublad en haar vingertoppen tegen elkaar en laat haar kin op die vingertoppen rusten.

‘Ik denk dat “situatie” wel het juiste woord is.’ Ze lacht weer en is daardoor nog mooier. ‘Laten we het zo zeggen, meneer Ellis: ik heb er genoeg van om alleen te zijn. Maar ik heb er ook genoeg van om losers te daten die op het eerste gezicht perfect lijken, maar aan wie steevast iets blijkt te mankeren. En ik wil niet als een jammerend vrouwtje uit een clichéromannetje klinken, maar mijn biologische klok tikt wel door. Of gaat eerder als een pauk tekeer. Met een paar bongo’s erbij.’

Royce grinnikt en slaat dan snel zijn hand voor zijn mond. ‘Duidelijk.’

Ze richt haar blik op hem en er verschijnt een verleidelijke glimlach rond haar lippen. ‘Ik heb eerlijk gezegd geen zin of tijd om in een zee vol goudvissen te blijven jagen. Daarom heb ik u beiden in de arm genomen. U mag een haai voor me zoeken.’

‘Ik ben al aardig op de hoogte van uw ervaringen, maar misschien kunt u ons uitleggen waarom de laatste drie heren met wie u uit bent geweest niet aan de verwachtingen voldeden.’

Ze houdt haar hoofd scheef en kijkt Royce aan. Ik zie dat ze hem aandachtig in zich opneemt, van de neuzen van zijn schoenen van Hermès via zijn gitzwarte pak van Tom Ford naar zijn kaalgeschoren hoofd en geitensikje. Ik ben er zeker van dat zijn dure horloge, keurig geknipte nagels en grote handen haar evenmin zijn ontgaan. Een vrouw als zij bereikt zo’n hoge positie alleen als ze een scherpe blik heeft. En Royce is er zo eentje van kleren maken de man. Nu ik zie hoe ze naar hem kijkt, heb ik de indruk dat ze net zo van hem gecharmeerd is als hij van haar. Het spreekt boekdelen dat ze hun

blikken sinds onze binnenkomst amper van elkaar hebben kunnen losmaken.

Ten slotte leunt ze met een zucht achterover, duidelijk geërgerd. Ze steekt een vinger op en zegt: ‘De laatste man met wie ik iets heb gehad heette Jamal. Een profbasketballer met een uitstekend lijf, erg goed in bed. Het probleem was alleen dat hij het niet alleen met mij deed. Hij naaide ook de helft van de cheerleaders.’

Ik schud mijn hoofd en moet meteen aan mijn ex Kayla denken, die mij hetzelfde heeft aangedaan. Alleen dan met mijn beste vriend. Met Skyler hoef ik in elk geval niet meer bang te zijn dat mijn vriendin vreemdgaat.

Ze steekt een tweede vinger op. ‘Zijn voorganger heette Trey. Op papier helemaal perfect. Ik heb hem via een vriendin van een vriendin leren kennen.’ Ze frons haar wenkbrauwen en tuit haar lippen. Haar toon krijgt iets scherp. ‘Die gast heeft me behoorlijk voor de gek gehouden. Hij wilde na twee weken daten al bij me intrekken, maar dat was geen wonder, want hij was compleet blut en bijna dakloos. We waren toen nog maar vier keer met elkaar op stap geweest, dus het verbaasde me nogal dat hij zo hard van stapel liep. Toen ik hem ernaar vroeg, bekende hij dat hij zijn laatste centen in onze dates had gestoken en niks meer had. Ik snap best dat een man af en toe wel krap kan zitten, maar alles aan een vrouw uitgeven en dan verwachten dat je bij haar mag intrekken?’ Ze schudt haar hoofd. ‘Dacht hij echt dat ik zo dom zou zijn?’

‘Ik zou het niet kunnen zeggen,’ antwoord ik, maar ik zou die gast het liefst verrot schelden. Met zulk gedrag verpest je het voor andere mannen.

Royce zegt kreunend wat ik denk: ‘Zo’n gast verpest het voor ons allemaal.’

Ik heb zin om mijn maat een boks te geven, maar besluit het professioneel te houden. ‘En de man vóór hem?’ vraag ik dus.

Ze snuift zo verontwaardigd dat haar borst uitzet. ‘Dat was de ergste tot nu toe. Ik dacht dat ik van hem hield en hij van mij. We hadden het zelfs over trouwen en kinderen krijgen. Hij was de ideale man.’

Ik sla mijn benen over elkaar en laat mijn enkel op mijn knie rusten. ‘Wat is er gebeurd? Veranderde hij van gedachten over trouwen en kinderen krijgen?’

‘Was het maar zo. God...’

‘Wat heeft hij gedaan?’ Royce schiet overeind. Ik hoor een macho toontje in zijn woorden dat we nu echt niet kunnen gebruiken. Hij klinkt alsof hij die vent het liefste meteen wil opzoeken en hem in elkaar wil slaan omdat hij een mooie vrouw heeft bedrogen.

‘O, trouwen en kinderen waren het probleem niet. Dat had hij namelijk al geregeld: met een ander. Hij leidde een dubbelleven, hij had al een vrouw en twee kinderen. We waren al bijna een jaar samen toen ik ontdekte hoe het echt zat. Hij had me al een ring gegeven en zo.’

‘Niet te geloven,’ zegt Royce met een grom.

Zelf kan ik een vloek niet voor me houden, maar ik klem mijn kaken stevig op elkaar om te voorkomen dat ik zeg wat ik echt van die lamzak vind. Ze zit er niet op te wachten dat ik met haar mee ga huilen, ze heeft juist onze hulp nodig om een man te vinden die wel deugt.

Ik weet precies hoe ze zich voelt. Kayla heeft mij net zo voor de gek gehouden. Ze studeerde samen met me, ze sliep elke avond in mijn bed en fantaseerde met me over hoeveel kinderen we zouden nemen en hoe we die gingen noemen... Dat deed ze allemaal om ervoor te zorgen dat ik een dure ring aan haar vinger schoof. En dat heb ik gedaan. ik ben er finaal in getrapt. Ze hield me volledig aan het lijntje en deed het ondertussen ook met Greg, met wie ze eigenlijk verder wilde. Greg haalde haar over om het nog niet meteen met

mij uit te maken, maar te wachten totdat ik het bedrijf op poten had gezet. En dus plande ze onze bruiloft en keek ik uit naar een prachtige toekomst met de vrouw van mijn leven. En het bleek allemaal één grote leugen te zijn.

Ik verdring de gedachte aan Kayla. Die speelt geen rol meer in mijn leven. Ze kan me niet langer pijn doen en met Skyler hoef ik daar niet bang voor te zijn. Skyler is geen vals krenge, die heeft oprechte bedoelingen. Ik vermoed dat zij de vrouw is die mijn leven echt gaat veranderen.

‘Het goede nieuws is dat ik hem uiteindelijk een hak wist te zetten. Ik heb zijn vrouw over ons verteld. Ze liggen momenteel in scheiding en zij is bezig om hem financieel compleet uit te kleden.’

‘Goed bezig,’ zegt Royce. ‘Ze zou zijn ballen eraf moeten hakken, al snap ik wel waarom hij het heeft gedaan.’

Rochelle en ik kijken hem allebei aan. ‘Pardon?’ vraagt zij, op hetzelfde moment dat ik verbaasd ‘Wat?’ zeg.

Royce wrijft over zijn kin. ‘Ik zei dat ik snap waarom hij dat heeft gedaan, dat dubbelleven leiden.’ Zijn toon is duidelijk en afgemeten.

Rochelle ademt hoorbaar in en staat duidelijk op het punt om iets te zeggen, maar Royce gaat al verder. ‘Na één blik op u en alles wat u te bieden had was hem duidelijk wat hij miste. Hij wenste dat hij een andere man was, met een ander leven. Maar in plaats van eerlijk te zijn tegen u en tegen zijn vrouw, door een einde aan zijn huwelijk te maken of juist niets met u te beginnen, koos hij voor de luie manier en deed hij niets. Hij moest waarschijnlijk voortdurend over zijn schouder kijken, dus hij heeft nooit echt kunnen genieten van een relatie met een mooie vrouw als u.’

Rochelle staart Royce aan met een scherpe blik in haar koolzwarte ogen. ‘Nee, dat denk ik ook niet. Wat zou u in een dergelijke situatie hebben gedaan?’

Hij tuit zijn lippen, maar beweegt verder niet. ‘Ik wil niet onbe-

leefd zijn, Rochelle... Mag ik Rochelle zeggen? Je bent een beeldschone vrouw. Iedere man, ik ook, mag van geluk spreken als hij je hart weet te veroveren, maar ik heb zelf groot respect voor het huwelijk. Ik zou nooit vreemd zijn gegaan. Als ik vrouw en kinderen had, dan zouden die alles voor me zijn. Die band is door niets of niemand te verbreken.'

Hij blijft Rochelle strak aankijken en zij kijkt terug. Als ik nu een mes had, kon ik de spanning in de kamer volgens mij letterlijk snijden. Ik heb professionele worstelaars korter naar elkaar zien kijken, en die worden voor dit soort intense blikken betaald.

Ten slotte maakt Rochelle een einde aan de spanning door als eerste iets te zeggen. 'Goed antwoord.'

'Zo ben ik nu eenmaal,' zegt hij als vanzelf.

'Ik mag jou wel, Sterling.' Haar toon heeft duidelijk iets flirterigs.

'Dat is wederzijds, Chellie.' Hij lacht fijntjes en likt zijn lippen.

Chellie? Hij spreekt haar verdomme met een bijnaam aan? Hij kent haar nog maar vijf minuten! Dit dreigt wel erg snel te ontsporen.

Ik schraap mijn keel, zodat onze cliënte naar me kijkt. 'Nu we hebben vastgesteld wat u niet wilt, is het tijd om te bepalen wat Mannen van de Wereld wel voor u kan betekenen.'

Ze slaakt een zucht alsof ze dit allemaal erg vermoeiend vindt, hoewel zij degene is die ons heeft ingehuurd.

'Om te beginnen zoek ik naar een man die zeker van zichzelf is. Geen leugenaar. Daar heb ik genoeg van.'

Ik knik. 'Nog een voorkeur voor een bepaalde etnische achtergrond?'

Ze klakt een tikje suggestief met haar tong terwijl ze nogmaals een blik op Royce werpt. Hij is een zwarte man van een meter negentig die met zijn knappe uiterlijk zo voor op een tijdschrift kan.

'Ik heb altijd al een voorkeur voor zwarte mannen gehad, maar ik

wil mezelf niet te veel beperkingen opleggen en mannen uitsluiten omdat ze toevallig wit of latino of iets anders zijn.’

‘Duidelijk. En qua werk en carrière?’ probeer ik haar aandacht van Royce af te leiden. Misschien moet ik die twee een kans geven en tegen haar zeggen dat ze me altijd kan bellen als het niks wordt, al heb ik het gevoel dat hier alleen maar sprake is van sterke lichamelijke aantrekkingskracht, meer niet. En als deze vrouw een relatie voor altijd wil, waar Royce naar eigen zeggen sinds kort ook voor openstaat, dan is ze bij hem aan het verkeerde adres. De kans is klein dat Royce Boston ooit zal verlaten, daar wonen zijn moeder en zijn zussen. Hij is de enige man in de familie Sterling en waakt als geen ander over zijn vrouwvolk. Ondanks het succes van Mannen van de Wereld is hij diep in zijn hart een huiselijk type. Het verschil met andere bedrijven is dat wij ons best doen om een goede balans te vinden tussen werk en privé, zodat we ons kunnen richten op wat we belangrijk vinden. Als hij een gezin wil stichten en liever een paar dagen per week thuis werkt, dan regelen we dat. Als hij minder wil reizen, dan houden we daar rekening mee. Het betekent echter niet dat hij voor een vrouw naar de andere kant van het land wil verhuizen, en als ik zo naar deze vrouw kijk, die hier aan de westkust een uitermate succesvol bedrijf heeft opgebouwd, dan komt zij ook niet zomaar van haar plaats. En dat zijn niet de enige dingen die me zorgen baren.

‘Ik heb het liefst een man met een kantoorbaan, want ik bezoek regelmatig chique feestjes waar grote namen uit het bedrijfsleven komen. De man die mij vergezelt moet zich in die kringen op zijn gemak voelen en over meer onderwerpen dan bier of sport kunnen praten.’

Ik onderdruk een lach. Ik kan het de hele avond over bier en sport hebben als het moet, en Royce ook. Dat is een van de vele dingen die mijn broers en ik gemeen hebben, al zou je dat niet zeggen als je ons

met ons werk bezig ziet. Ik heb het vermoeden dat deze vrouw nogal vastgeroeste opvattingen over mannen in het algemeen heeft.

‘Mevrouw Renner, we zouden er heel veel aan hebben als u een opsomming kunt geven van de belangrijkste eisen die u aan de perfecte partner stelt. Als zo iemand al bestaat, want de liefde is vaak grillig en houdt zich niet aan vaste regeltjes. Veel mensen lopen niet met een bordje rond waaruit blijkt dat ze bij een bepaald iemand passen.’ Daar kan ik uit eigen ervaring over meepraten. Liefde is de ingewikkeldste emotie die ik ken. Ik weet hoe uiteenlopend ervaringen kunnen zijn: Kayla heeft me keihard bedrogen, maar Skyler voert me mee naar de zevende hemel. En Rochelle heeft, net als ik, al een paar keer flink haar neus gestoten.

Rochelle gooit lachend haar hoofd achterover en legt haar hand op haar borst, alsof ze op adem moet komen. ‘O, meneer Ellis, u hebt me verkeerd begrepen. Ik wil inderdaad de perfecte partner vinden, maar ik heb niets gezegd over liefde, al zou dat een mooi extraatje zijn. Wat een bespottelijk idee dat ik iemand zou inhuren om de liefde te vinden!’

‘Het zal u nog verbazen waarvoor we allemaal worden ingehuurd.’ Ik leg lachend mijn handen over elkaar, maar ik ben wel blij dat Rochelle niet al te hooggespannen verwachtingen heeft. Het heeft bij mij jaren geduurd voordat ik me weer voor de liefde open durfde te stellen en zelfs nog langer voordat ik die had gevonden. Ik weet niet of het ooit was gelukt als ik Skyler niet had leren kennen.

‘U hebt ongetwijfeld gelijk.’ Ze leunt achterover en slaat haar eindelijk lange benen over elkaar. Door die beweging kruipt haar rokje een stukje op en worden we getrakteerd op de aanblik van een glanzende, mokkaleurige dij. Ik werp een snelle blik op Royce. Het is hem evenmin ontgaan, dat zie ik aan zijn opengesperde neusgaten.

‘Goed, u bent dus niet op zoek naar uw grote liefde, maar u stelt beslist bepaalde eisen. Hoe luiden die?’